

som det ærede Medlem fra Stjern (Clausager) bemærkede, sammenligne dette med det, vi her tale om. Vi sidde ikke her som rene Børn; Klubborn kan det ærede Medlem maaffe binde saadant Noget paa Ærmet. (Dinesen: Jeg har ikke bundet Noget paa Ærmet, det er et aldeles upassende Ord!) Det kan det ærede Medlem overlade til Formanden. (Dinesen: Naar Formanden ikke vil protestere, saa gjør jeg det!)

Formanden (Høgsbro): Det enkelte Medlem er ikke berettiget til at protestere paa Formandens Begne. (Dinesen: Formanden burde gjøre det!) Jeg hørte ikke, at den ærede Talers Ord var rettet personlig til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds; havde det været Tilfældet, havde jeg ganske vist paatalt dem.

Berg: Jeg vil bede om at maatte gjentage mine Ord. Hvis jeg sagde: Det ærede Medlem kan maaffe binde Klubborn Eliqt paa Ærmet, har jeg ment: Der kan maaffe bindes Klubborn noget Saadant paa Ærmet. Men det ærede Medlem kan ikke faae os bilddt det ind, at det, der skete i 1853, var Udstedelsen af en Finantslov paa Trods af Folkethinget, og det kan ikke gjenføres her, uden at vi indigneres over et saadant Misbrug, en saadan Forvridding af de faktiske Forhold, som det ærede Medlem naturligvis ikke gjør forættelig, det vide vi godt, men hans Eidenstaf for Ministeriet løber af med ham. Hans mangelfulde Begreber om, hvad der er Ret efter Grundloven, ægtevier sig med hans Eidenstaf for Ministeriet, der kan gjøre, hvad det skal være, uden at risikere at faae det ærede Medlem til Modstander, og saa kommer der et saadant Monstrum frem som det, han leverede i Form af disse Paastande. Saa sagde det ærede Medlem, der kan være Feil paa begge Sider, det sagde Tscherning i 1853. Det have vi vist mange Gange sagt paa begge Sider, og med Sandhed, men hvilken Feil lastede han i 1853? Det var den Feil hos de nationalliberale Ledende i 1853, at de vilde sætte et kort Tidsrum for den midlertidige Lov, for derved at forhindre en ny Oplosning under Kampen om Arvefølgen, Toldspørgsmaalene o. s. v. Denne Sag kan ikke i fjerneste Maade sammenlignes med Nogetsomhelst af, hvad der er foregaaet under det ærede Medlems nuværende kjære Ministerium, der er ikke Spor af Sammenligning der imellem. Det ærede Medlem nævnte to Punkter, og det tredie Punkt var intet Lighedspunkt. Det var om

Rigsretten; men det har jo den ærede Ordfører svaret paa. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at de ikke brugte Rigsretten i det Tilfælde. De behøvede blot deres politiske Indsigt, og den havde sin Virkning. — Jeg skal siden komme tilbage dertil. Derimod fik vi ganske vist Rigsrettslag for andre Spørgsmaal et Par Aar efter. Derom kan den nuværende Confeilspræsident, der har Hovedansvaret for hele Politiken, ogsaa i det Spørgsmaal, der her er Tale om, give os Forklaring; thi som vi vide, var han med til at foreslaa denne Rigsretsanklage fremsat, i alt Fald findes hans Navn blandt Forslagsstillerne, og han betonedede bestemt som en forsigtig Optraeden, men som Noget, man ogsaa utvivlsomt kunde være flikker paa, at man skulde anklage Ministeriet for de Udgifter, det havde afholdt paa Trods af Rigsdagens Regtelse. De veed nok, det var til et skjævt Rådhus herved og saadanne Smaating; det gjaldt ikke mange Sene Tusinder. Det var det, de pointerede som Grund til deres Anklage, og derpaa fik de reist Rigsretsanklage. Det er meget rigtigt, at denne Rigsret havde den Folge, at hele den offentlige Mening sagde: Ja, Ministeriet er fritkjendt, Rigsretten er dømt, og der stod i lang Tid derefter i offentlige Blade: „De og de Medlemmer fritkjendte Ministeriet Orsted“, til behagelig Læsning — det er jeg vis paa — for hele den offentlige Mening i Landet. Og hvad sagde man saa siden? Ja, man sagde: Som et nødvendigt Grundlag maa vi have en Ministeransvarlighedslov, som Grundloven har Lovet. Men ogsaa disse Paabud fra Grundlovens Side, disse Lovteparagrafer, har Ministeriet aldrig rørt ved. De andre Paabud har det bortfortolket i Pragis; men de Paragrafer, der ere Lovteparagrafer, have de naturligvis ladet tilbage. Den ene Side af Grundloven have de dyrket, den anden have de lagt øde. En Ministeransvarlighedslov kommer ikke. Rigsretsanklagen er ganske vist ikke kommen endnu; men det ærede Medlem kan ikke vide, om der ikke kan komme Rigsret, fordi Gjengældelsens Dag ikke er kommen endnu. Den kan komme, naar da ikke Folkethinget ved Handling eller udtrykkelige Beslutninger gaar hen og giver Sanktion til det, de her laste. Men nu Tschernings Stilling. Tscherning stod ved den Leilighed i den ministerielle Lett, han forsvarede de Sager, for hvilke der var Bevægelse i Landet. Han var naturligvis henvisst til ogsaa paa dette Punkt at forsvare Ministeriet med Hensyn til Oplosningsretten, ikke med Hensyn til at ødelægge Bevillingsretten, men med Hensyn til Op-